17 (11 Md.) Alc. Mess. AP 7, 536 (13 G.-P.)

Οὐδὲ θανὼν ὁ πρέσβυς ἐφῷ ἐπιτέτροφε τύμβῳ
βότρυν ἀπ᾽ οἰνάνθης ἥμερον, ἀλλὰ βάτον
καὶ πνιγόεσσαν ἄχερδον ἀποστύφουσαν ὁδιτῶν
χείλεα καὶ δίψει καρφαλέον φάρυγα.
ἀλλά τις Ἱππώνακτος ἐπὴν παρὰ σῆμα νέηται,
εὐχέσθω κνώσσειν εὐμενέοντα νέκυν.

17a (14 Md.) Tzetz. Diff. poet. 157–166 (An. Ox. 3, 339, 17–26 Cramer; Scholl. in Ar. 1, 1 A, 92s Koster)

ἰαμβογράφους γλωττοτοξότας νόει
Πάριον Ἀρχίλοχον αἰσχρὸν ἐν λόγοις
καὶ δεινὸν Ἱππώνακτα πικρίας πλέων
οὗπερ παρεισέγραψέ τις τύμβῳ τάδε·
'οὐ βότρυν, ἀλλ᾽ ἄχερδον ἐν τάφῳ φέρει
στύφοντα, πικραίνοντα πικρίᾳ λόγων·
ἀλλά τις Ἱππώνακτος ἐλθὼν εἰς τάφον
τὸν ἄνδρα κνώσσειν εὐμενῶς εὔχου κάτω.'
ἰὸν δέ πως βάζοντες ἐν πικροῖς λόγοις,
κλῆσιν κατεπλούτησαν ἰαμβογράφων.